

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	3
Omgevingsrecht	9
Wabo	9
Wro	9
Natuurbescherming	10
Waterwet	11
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	12
Volksverzekeringen	14
Bestuursrecht overig	15
APV	15
Algemene Verordening Gegevensbescherming	17
Wegenverkeerswet	17
Wet openbaarheid van bestuur	18
Vreemdelingenrecht	19
Asiel	19
Richtlijnen en verordeningen	20
Vreemdelingenbewaring	23

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2022, 928

MK ABRS, 23-11-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3400](#)

algemene raad van de Nederlandse orde van advocaten,
appellant.

Awb

PROCESBELANG. Afwijzing verzoek afgifte stageverklaring. Iemand kan alleen een stageverklaring krijgen als die persoon is ingeschreven als advocaat. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 30 maart 2022 ([ECLI:NL:RVS:2022:955](#)). [Wederpartij] was ten tijde van het verzoek niet langer ingeschreven als advocaat. Hij kon dus met zijn beroep niet bereiken dat hij een stageverklaring zou krijgen en heeft daarom geen belang bij een inhoudelijke beoordeling van deze zaak.

Zie ook de uitspraak van de ABRS van dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:RVS:2022:3399](#).

JnB 2022, 929

ABRS, 23-11-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3393](#)

college van burgemeester en wethouders van Oisterwijk.

Awb

PROCESBELANG. Last onder dwangsom om permanente bewoning recreatiewoning te beëindigen en beëindigd te houden. I.c. is niet in geschil dat de beëindiging van het gebruik van de recreatiewoning heeft plaatsgevonden onder druk van de bij besluit opgelegde last onder dwangsom en zonder die druk zou [appellant] het gebruik van de recreatiewoning niet hebben gestaakt. Daarbij heeft [appellant] naar voren gebracht dat hij zich door diezelfde druk genoodzaakt voelde akkoord te gaan met de koop van een vervangend huis van een zodanig slechte kwaliteit dat hij dat anders nooit gekocht zou hebben. Gelet daarop tast de omstandigheid dat het voor [appellant] belastende besluit het beoogde effect heeft gehad, zijn procesbelang niet aan. Een ander oordeel zou tot het ongewenste gevolg leiden dat de rechtmatigheid van een besluit waarbij aan iemand een last onder dwangsom is opgelegd, niet meer kan worden beoordeeld als is voldaan aan de last. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 20 oktober 2004 ([ECLI:NL:RVS:2004:AR4294](#); r.o. 2.4).

Zie in dit verband de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Handhaving" (JnB 2022, 935).

JnB 2022, 930

MK ABRS, 23-11-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3385](#)

burgemeester van Ouder-Amstel.

Awb

PROCESBELANG. Hoewel i.c. de sluiting van het bedrijfspand van [appellante] al voorbij is en [appellante] haar bedrijfsactiviteiten tijdelijk gedurende deze hogerberoepsprocedure heeft gestaakt, heeft zij toch een rechtens te beschermen belang bij de beoordeling van de rechtmatigheid van het besluit. Geoordeeld wordt dat tot op zekere hoogte aannemelijk is dat [appellante] als gevolg van het besluit tot sluiting in haar eer en goede naam is aangetast.

[appellante] heeft bovendien in de bezwaarprocedure verzocht om vergoeding van de proceskosten. Ook om die reden heeft [appellante] belang bij deze procedure. Verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 5 oktober 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2856](#); r.o. 2).

Zie in dit verband de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "APV" (JnB 2022, 947).

JnB 2022, 931

ABRS, 09-11-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3215](#)

raad van de gemeente Soest, verweerder.

Awb 8:72 lid 3

FINALE GESCHILBESLECHTING. Gegrond beroep. I.c. heeft [appellant] verder gesteld dat de door hem ingediende bezwaarschriften in het beroepschrift dienen te worden herhaald en ingelast. Uit het in algemene zin herhalen en inlassen van het bezwaarschrift is niet af te leiden waarom [appellant] van oordeel is dat het besluit niet alsnog deugdelijk is gemotiveerd. Daarom wordt hierin geen aanleiding gezien de rechtsgevolgen van dat besluit niet in stand te laten.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2022, 932

MK ABRs, 23-11-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3378](#)

burgemeester van Nijmegen.

Opiumwet 11a, 13b

HANHDAVING. OPIUMWET 13b. SLUITING BEDRIJFSPAND. BEVOEGDHEID. I.c. zijn de in het pand aangetroffen voorwerpen en stoffen op zichzelf gezien legaal. De burgemeester heeft zich op grond van de bevindingen uit de bestuurlijke rapportages echter redelijkerwijs op het standpunt kunnen stellen dat van de aangetroffen voorwerpen en stoffen wegens hun aard, hoeveelheid en combinatie in samenhang met andere feitelijkheden, kan worden geweten of ernstig kan worden vermoed dat die bestemd zijn voor beroeps- of bedrijfsmatige of grootschalige hennepwekerijen.

[...] [Sluiting] bedrijfspand [...] voor de duur van één jaar [...].

[...] Was de burgemeester bevoegd om het bedrijfspand te sluiten?

[...] 4.1 De in het bedrijfspand aangetroffen voorwerpen en stoffen zijn op zichzelf gezien legaal. De burgemeester heeft zich op grond van de bevindingen uit de bestuurlijke rapportages echter redelijkerwijs op het standpunt kunnen stellen dat van de in het pand aangetroffen voorwerpen en stoffen wegens hun aard, hoeveelheid en combinatie in samenhang met andere feitelijkheden, kan worden geweten of ernstig kan worden vermoed dat die bestemd zijn voor beroeps- of bedrijfsmatige of grootschalige hennepwekerijen. De rechtbank is terecht tot hetzelfde oordeel gekomen. Daarvoor is het volgende van belang.

4.2. In het bedrijfspand was voorheen [growshop] gevestigd. In 2011 en 2012 is het bedrijfspand op last van de burgemeester gedurende een jaar gesloten geweest wegens de aanwezigheid van een hennepstekkerij met onder andere 7.000 stekken. [appellante] heeft het bedrijfspand en de

ondernemingsnaam [growshop] in oktober 2012 overgenomen en is die naam blijven gebruiken. Aan de buitenkant van het bedrijfspand bevindt zich geen duidelijke aanduiding waaruit consumenten kunnen afleiden dat er sprake is van een bedrijf waar goederen kunnen worden gekocht voor de bemesting, voeding en het onderhoud van planten. Naar aanleiding van een anonieme melding over softdrugs bij [growshop] zijn er in 2020 door de politie diverse waarnemingen gedaan rondom het bedrijfspand. Daarbij zijn voertuigen gezien waarvan de tenaamgestelden in de politiestructuren veelvuldig voorkomen wegens (vermoedelijke) betrokkenheid bij hennepkwekerijen.

4.3. Uit de bestuurlijke rapportage van 11 november 2020 blijkt verder dat in het pand het volgende is aangetroffen: diverse pallets met potgrond, diverse groei- en bestrijdingsmiddelen, blokken kokosvezels, diverse maten plantenspotten, stekblokken om zaden te kiemen, 600 en 1000 Watt lampen, lamparmaturen, een slakkenhuis om lucht af te voeren, stekbakjes, heaters, sporttassen, vijfverfolie, groei- en droognetten, pompelpompen, slangen voor bewatering, warmte- en tijdschakelaars en luchtventilatoren. [appellante] heeft tijdens de zitting bij de Afdeling betoogd dat deze goederen alleen verkocht werden voor de hobbymatige en kleinschalige teelt van (biologische) tuinbouwproducten en aan de kleine thuisteler die vijf hennepplanten heeft. [appellante] heeft dit betoog echter op geen enkele manier onderbouwd. De politie heeft honderden zakken potgrond en vele honderden verpakkingen met plantenvoeding, groeimiddel en bloeistimulatiemiddel aangetroffen. Die goederen kunnen niet alleen gebruikt worden voor de kleinschalige thuisteelt van tuinbouwproducten en hennepplanten, maar óók voor de beroeps- of bedrijfsmatige (grootschalige) hennepsteelt. De rechtbank heeft met de burgemeester terecht geen waarde gehecht aan de niet onderbouwde stelling dat er alleen kleine hoeveelheden werden verkocht. Dat bij de verkoop gecontroleerd werd waarvoor de aangeschafte voorwerpen en stoffen gebruikt zouden gaan worden, is niet aannemelijk gemaakt. In de aanvullende bestuurlijke rapportage van 9 maart 2021 heeft de eenheidscoördinator hennep van de politie-eenheid Midden Nederland aan de hand van de Aanwijzing Opiumwet - die indicatoren geeft voor het vaststellen of de aangetroffen voorwerpen en stoffen geschikt zijn voor bedrijfs- of beroepsmatige (grootschalige) hennepsteelt - een uitgebreide toelichting gegeven. Daarin staat dat de aangetroffen voorwerpen en stoffen niet in reguliere tuincentra voor de hobbymatige teler worden aangetroffen en, mede gelet op de aangetroffen grootverpakkingen in verhouding tot de in kleinschalige teelt gebruikte hoeveelheden, in verband kunnen worden gebracht met beroeps- of bedrijfsmatige (grootschalige) hennepsteelt. In de bestuurlijke rapportage staat:

"Mogelijk duiden het kweekmateriaal en de goederen elk afzonderlijk niet noodzakelijkerwijs op het faciliteren van grootschalige en professionele hennepsteelt, maar de samenstelling als geheel hiervan doet dat wel. De combinatie van deze goederen wordt niet te koop aangeboden in een regulier tuincentrum. Gelet op het type, benaming, de aantallen goederen en het samenstel daarvan biedt de Klimop alle benodigdheden aan ten behoeve van de grootschalige en/of beroeps- dan wel bedrijfsmatige hennepsteelt en maakt dat er sprake was van een bedrijfsaanbod dat was gericht op de verkoop van goederen ten behoeve van de illegale hennepsteelt."

Verder staat in de aanvullende bestuurlijke rapportage dat vooral bij hennepsteelt gebruik wordt gemaakt van vloeibare meststoffen van bepaalde merken zoals die in het bedrijfspand zijn aangetroffen. Daarnaast vermeldt de bestuurlijke rapportage dat professionele tuinbouwers niet gebruikmaken van de grootverpakkingen zoals die zijn aangetroffen, omdat in de tuinbouw voedingstoffen veelal in bulk worden aangeschaft bij de leverancier. In de tuinbouw wordt ook niet gebruikgemaakt van droognetten, die bij hennepsteelt juist wel worden gebruikt. De burgemeester heeft er daarnaast op gewezen dat in het bedrijfspand geen planten en tuinmaterialen aan

consumenten werden verkocht, zoals in een tuincentrum gebruikelijk is, maar bijvoorbeeld wel sporttassen. In de aanvullende bestuurlijke rapportage wordt daarover opgemerkt dat die zijn bedoeld voor het heimelijk dan wel discreet verpakken en vervoeren van kweekmateriaal, stektrays met hennepstekken en geknipte hennepplanten. Ook werd er wel vijverfolie verkocht, dat volgens de aanvullende bestuurlijke rapportage dient als isolatie om bijvoorbeeld waterschade te voorkomen, maar geen enkel ander vijvergerelateerd artikel, zoals vissen, waterplanten, vijverpompen en dergelijke. De door [appellante] in beroep overgelegde ‘persoonlijke rapportage’ waarin zij een toelichting geeft op het assortiment, leidt niet tot een ander oordeel. Met de stelling dat de producten afzonderlijk niet duiden op een compleet aanbod of ondersteuning van beroeps- of bedrijfsmatige (grootschalige) hennepteelt, de producten een andere bestemming kunnen hebben en ook bij andere aanbieders zoals Bol.com gekocht kunnen worden, onderkent zij niet dat het gaat om spullen die naar hun aard legaal zijn en dat gekeken moet worden naar de in het pand aangetroffen voorwerpen, stoffen en hoeveelheden in onderlinge samenhang.

4.4. Uit het feit dat [appellante] op 5 november 2021 alle door de politie in beslag genomen goederen terug heeft gekregen, kan niet de conclusie getrokken worden dat de burgemeester niet bevoegd was om over te gaan tot sluiting van het bedrijfspand. Zoals onder 4 overwogen, is immers voldoende dat aannemelijk is dat kan worden geweten of ernstig worden vermoed dat de in het pand voorhanden voorwerpen bestemd waren voor het beroeps- of bedrijfsmatig (grootschalig) opzetten van een hennepplantage. Dat is een andere maatstaf dan in het strafrecht wordt gehanteerd, zoals in de uitspraken van strafrechters waarnaar [appellante] heeft verwezen. De bevoegdheid van de burgemeester is er niet van afhankelijk of strafrechtelijke bewezenverklaring van overtreding van artikel 11a van de Opiumwet is gevolgd of had kunnen volgen.

[...] 4.6. Gelet op wat hiervoor is overwogen, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de burgemeester bevoegd was om het bedrijfspand te sluiten. [...]

JnB 2022, 933

MK ABRS, 23-11-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3402](#)

burgemeester van Best.

Opiumwet 13b

HANHDAVING. OPIUMWET 13b. WONINGSLUITING. EVENREDIGHEID. EVENWICHTIGHEID. MINDERJARIGE KINDEREN. Woningssluiting, incl. kindstandplaats, voor zes maanden. I.c. maken de omstandigheden die appellanten hebben aangevoerd dat sluiting voor langere duur dan de vier maanden die het uitgangspunt zijn volgens het Damoclesbeleid niet evenwichtig is. De burgemeester heeft de aangevoerde omstandigheden onvoldoende zwaarwegend mogen achten om van sluiting af te zien.

[...] 3. [Sluiting] woning, inclusief kindstandplaats, op grond van artikel 13b van de Opiumwet.

Was de sluiting evenredig?

[...] Evenwichtigheid van de sluiting

8. [appellanten] betogen dat de woning niet gesloten had mogen worden, omdat de gevolgen van de sluiting te nadelig zijn. Hun drie minderjarige kinderen zijn uit hun vertrouwde omgeving gehaald, terwijl ze al psychische problemen hadden opgelopen van de politie-inval. Die vertrouwde omgeving is een bijzondere gemeenschap, namelijk een Sinti-gemeenschap. Die gemeenschap zou extra bescherming moeten hebben. De verhuurder is een ontbindingsprocedure gestart en ze zullen voor vijf jaar op een zwarte lijst worden geplaatst. Zij worden driedubbel gestraft: naast de sluiting volgt

zeer waarschijnlijk ontbinding van de huurovereenkomst en ook strafrechtelijk is een procedure gestart voor het aanwezig hebben van drugs, aldus [appellanten].

[...] 8.2. De Afdeling is van oordeel dat de omstandigheden die [appellanten] hebben aangevoerd maken dat sluiting voor langere duur dan de vier maanden die het uitgangspunt zijn volgens het Damoclesbeleid niet evenwichtig is. De burgemeester heeft vanwege de aanwezigheid van een boksbeugel, de gripzakjes en de hoeveelheid gekozen voor een langere sluitingsduur. Deze omstandigheden zijn echter niet zo ernstig dat die, afgewogen tegen de inbreuk op de belangen van met name de kinderen, al een verzwaring naar zes maanden rechtvaardigen. Daarbij weegt de Afdeling mee dat de hoeveelheid aangetroffen drugs relatief beperkt was. De aanwezigheid van gripzakjes is een aanwijzing dat er in of vanuit de woning werd gehandeld, maar de aanwezigheid van de gripzakjes zegt verder weinig over de ernst van de situatie.

8.3. Dat betekent dat de burgemeester niet langer had mogen sluiten dan de vier maanden die volgens het Damoclesbeleid het uitgangspunt zijn. Het betoog dat de burgemeester de woning in het geheel niet mocht sluiten, wordt niet gevolgd. [appellanten] hebben in hoger beroep verklaringen overgelegd van leerkrachten van de kinderen, van de schoolcoach en van een psycholoog. Hieruit blijkt dat met name de inval door de politie een heftige gebeurtenis was voor de twee oudste kinderen. Voor de verwerking daarvan heeft het oudste kind therapie gehad. De sluiting heeft zeker stress veroorzaakt, maar uit deze stukken blijkt niet dat de gevolgen van de sluiting voor de kinderen voorzienbaar dermate ernstig waren dat de burgemeester de woning om die reden in het geheel niet had mogen sluiten. Er was geen sprake van een bijzondere binding tussen [appellant A], [appellant B] en hun kinderen met de woning. Dat de woning een woonwagen is, die is gesitueerd op een plaats waar ook andere Sinti wonen, is eveneens onvoldoende om een bijzondere binding aan te nemen. De Sinti-gemeenschap is hecht, maar de sluiting is een sanctie die ziet op de woning en de omstandigheid dat [appellanten] Sinti zijn, betekent niet dat er jegens hen anders moet worden opgetreden dan jegens anderen. Of de huurovereenkomst ontbonden zal worden, is nog steeds een onzekere factor, net als de mogelijke plaatsing op een zwarte lijst. De rechtbank heeft gezien de hiervoor genoemde feiten en omstandigheden en gelet op de ernst van de overtreding, de met het besluit te dienen algemene belangen en het verwijt dat [appellant A] van die overtreding kan worden gemaakt, terecht geoordeeld dat de burgemeester de aangevoerde omstandigheden onvoldoende zwaarwegend heeft mogen achten om van sluiting af te zien.

8.4. Een sluiting voor de duur van zes maanden is onevenredig in verhouding tot de met de sluiting te dienen doelen. Het betoog slaagt in zoverre. De Afdeling ziet aanleiding om zelf in de zaak te voorzien en te bepalen dat de woning voor de duur van vier maanden gesloten mocht worden. Deze duur komt overeen met de sluitingsduur die volgens het Damoclesbeleid wordt opgelegd na de eerste vondst van harddrugs in een woning. [...]

JnB 2022, 934

ABRS, 23-11-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3390](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam (hierna: het college).

Wegenverkeerswet 1994 170

Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990 1, 24

Wegsleepverordening Amsterdam 2017 2

HANDHAVING. BESTUURSDWANG. KOSTENVERHAAL. WEGENVERKEERSWET 1994. Als regel gaan de uitoefening van bestuursdwang en het kostenverhaal samen. Voor het maken van een uitzondering hierop kan aanleiding bestaan als de aangeschrevene geen verwijt valt

te maken over de ontstane situatie. Bovendien moet bij het ongedaan maken van de strijdige situatie het algemeen belang in die mate betrokken zijn, dat moet worden geoordeeld dat het onevenredig is om de kosten geheel of gedeeltelijk voor rekening van de aangeschrevene te laten. Ook andere, bijzondere omstandigheden kunnen aanleiding geven dat het bestuursorgaan uit een oogpunt van evenredigheid geheel of gedeeltelijk moet afzien van het kostenverhaal. Verwijzing naar ABRS 22-12-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2896](#). Van dergelijke omstandigheden is i.c. niet gebleken.

JnB 2022, 935

ABRS, 23-11-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3393](#)

college van burgemeester en wethouders van Oisterwijk.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6, 8 lid 1

Algemene wet bestuursrecht (Awb)

HANDHAVING. DWANGSOM. TOETSINGSKADER. EVENREDIGHEID. PROPORTIONALITEIT.

Lastgeving beëindiging permanente bewoning recreatiewoning. I.c. faalt het beroep van [appellant] op het evenredigheidsbeginsel, artikel 8 van het EVRM, artikel 1 van het Protocol bij het EVRM, het EHRM arrest van 21 april 2016 en het arrest van de Hoge Raad van 10 december 2013, [ECLI:NL:HR:2013:1737](#).

[...] Bij besluit van [...] heeft het college [appellant] onder oplegging van een dwangsom [...] gelast om binnen zes maanden de permanente bewoning van de recreatiewoning op het perceel [...] te beëindigen en beëindigd te houden.

[..] 10.2. Ten aanzien van het beroep op het evenredigheidsbeginsel, artikel 8 van het EVRM, artikel 1 van het Protocol bij het EVRM, het EHRM arrest van 21 april 2016 en het arrest van de Hoge Raad van 10 december 2013 overweegt de Afdeling als volgt.

10.3. Het arrest van 21 april 2016 heeft betrekking op een zaak over een huis dat door de betreffende klagers is gebouwd zonder de daarvoor vereiste vergunning. Het ontbreken van de vergunning was voor het bestuursorgaan reden om te bepalen dat het huis afgebroken diende te worden. Met de persoonlijke omstandigheden hebben het bestuursorgaan en de nationale rechters geen rekening gehouden. Het EHRM overweegt dat de sloop van de woning een inmenging oplevert in de door artikel 8 van het EVRM beschermde rechten. De inmenging is bij wet voorzien en dient een legitiem doel. Wat betreft de vraag of de inmenging proportioneel is en dus noodzakelijk is in een democratische samenleving, overweegt het EHRM dat in de nationale procedure geen ruimte bestaat rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden. Volgens het EHRM moet het juridische kader voor het nemen en het toetsen van een dergelijk besluit ruimte bieden aan het betrekken van de door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde belangen. Het EHRM concludeert dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden indien een woning moet worden gesloopt omdat het zonder de vereiste vergunning is gebouwd terwijl er geen ruimte bestaat om rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden.

10.4. De inmenging in de door artikel 8 van het EVRM en artikel 1 van het Protocol bij het EVRM gewaarborgde rechten is bij wet voorzien, te weten de Awb, de Woningwet, de Wabo, de Wet ruimtelijke ordening (hierna: de Wro) en het bestemmingsplan. De in deze nationale regelgeving neergelegde wettelijke voorschriften hebben een legitiem doel. Zij dienen onder andere ter bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. In dit geval gaat het om de naleving van het bestemmingsplan.

Vervolgens dient te worden beoordeeld of de betrokken wettelijke voorschriften noodzakelijk zijn in een democratische samenleving als bedoeld in artikel 8, tweede lid, van het EVRM en noodzakelijk zijn om het gebruik van eigendom te reguleren in overeenstemming met het algemeen belang als bedoeld in artikel 1 van het Protocol bij het EVRM, hetgeen in dit geval wil zeggen dat beslissingen die in dit opzicht worden genomen, evenredig zijn met het doel dat daarmee wordt gediend. Gelet hierop en op hetgeen in 10.3 is overwogen, betekent dit dat de inmenging pas is toegestaan, indien de belangen van [appellant] zijn afgewogen door het bestuursorgaan en een rechtsmiddel bestaat dat het mogelijk maakt om de proportionaliteit van het genomen besluit te toetsen.

10.5. Naar het oordeel van de Afdeling wordt aan dit criterium voldaan.

Zowel bij de besluitvorming door het college als de toetsing daarvan door de rechter bestaat er ruimte om rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden van [appellant].

Het college heeft in het in bezwaar gehandhaafde besluit van 4 december 2019 - zie in het bijzonder de pagina's 1 en 4 - en het besluit op bezwaar van 31 maart 2020 - zie in het bijzonder het aan dat besluit ten grondslag gelegde advies van de bezwaarschriftencommissie van 26 maart 2020 - een proportionaliteitstoets uitgevoerd. Het college heeft zich in die besluiten op het standpunt gesteld dat het meer waarde toekent aan het algemeen belang dat is gediend met handhaving, te weten naleving van het bestemmingsplan en waarmee het recreatief gebruik behouden blijft, dan aan de belangen van [appellant] bij het voortzetten van het met het bestemmingsplan strijdige niet-recreatieve gebruik van het recreatieverblijf.

De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het college zich in redelijkheid op dit standpunt heeft kunnen stellen.

Daarbij is ook relevant dat het college al bij brief van 28 september 2017 aan [appellant] heeft meegedeeld dat wonen in zijn recreatiewoning niet is toegestaan en dat hij dat gebruik binnen twee maanden na verzending van die brief moest staken.

Verder is relevant dat mede in het licht van de krappe huizenmarkt het college tot driemaal toe de [appellant] geboden begunstigingstermijn heeft verlengd en [appellant] binnen deze termijn ook een voor hem beschikbare woning heeft kunnen vinden.

Voorts is relevant dat [appellant] niet aannemelijk heeft gemaakt dat de medische conditie waarop hij zich beroept, gelet op de door hem overgelegde gedingstukken in het dossier waaronder een brief van psychotherapeut, klinisch psycholoog en gezondheidszorgpsycholoog M.J.F. Alfrink van 26 november 2018, van dien aard is dat deze aan verhuizing naar een andere woning in de weg zou staan.

Verder is relevant dat de naleving, van hetgeen terzake in de Woningwet, de Wabo, de Wro en het bestemmingsplan is bepaald, door handhavend optreden mag worden afgedwongen. [...]

Zie in dit verband de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Procesbelang" (JnB 2022, 929).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2022, 936

Voorzieningenrechter Rechtbank Overijssel, 21-11-2022, [ECLI:NL:RBOVE:2022:3436](#)

college van burgemeester en wethouders van Zwartewaterland, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 6.1 lid 2

WABO. HANDHAVING. BOUWSTOP. I.c. zijn de vroegtijdige bouwactiviteiten van de derde-partij evident in strijd met de wettelijke regeling (artikel 6.1, tweede lid, onder b Wabo).

Verweerder heeft niet kunnen afzien van handhavend optreden tegen de vroegtijdige bouwactiviteiten van de derde-partij. Weigering om aan de derde-partij een bouwstop op te leggen zal naar verwachting in bezwaar geen stand kunnen houden. Verweerder wordt opgedragen per direct een bouwstop op te leggen met betrekking tot de bouwactiviteiten.

JnB 2022, 937

MK Rechtbank Oost-Brabant, 23-11-2022, [ECLI:NL:RBOBR:2022:5116](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 onder a, e en i

Wet milieubeheer 7.2 lid 1

WABO-milieu. Verlening omgevingsvergunning. Een m.e.r.-beoordeling betreft geen verkapte vergunningverlening. Ofschoon i.c. in het besluit ten onrechte staat dat er helemaal geen afvalstoffen worden ingenomen die geuremissie tot gevolg hebben, wil dat nog niet zeggen dat alleen daarom al een MER moet worden gemaakt. Het college heeft beoordelingsruimte bij het nemen van een MER-beoordelingsbesluit. Geoordeeld wordt dat het college, uitgaande van de bij de aanvraag overgelegde rapportages, voldoende heeft gemotiveerd waarom de hinder ten gevolge van de wijziging niet toeneemt en dat daarom het maken van een MER niet noodzakelijk was in dit geval.

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 21-11-2022, [ECLI:NL:RBOBR:2022:5107](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wro

JnB 2022, 938

MK ABRS, 23-08-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3411](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland, verweerder.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 4.1a

Omgevingsverordening NH2020 6.9, 13.4

WRO. PROVINCIALE ONTHEFFING. BIJZONDERE OMSTANDIGHEDEN. Het college van GS heeft i.c. ontheffing aan het college van B&W mogen weigeren. Bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 4.1a, eerste lid, Wro. Het college mocht zich op het standpunt stellen dat de omstandigheden die [appellant] en anderen plaatsen tegenover het belang dat gediend is

met de aanwijzing van het MRA-landelijk gebied niet zodanig bijzonder zijn dat dat het gemeentelijk ruimtelijk beleid onevenredig belemmerd wordt.

[...] Bij besluit [...] heeft het college van gedeputeerde staten geweigerd een ontheffing te verlenen aan het college van burgemeester en wethouders van Aalsmeer om af te wijken van de Omgevingsverordening NH2020 [...].

[...] 1. Het college van burgemeester en wethouders heeft het college van gedeputeerde staten verzocht een ontheffing te verlenen van de Omgevingsverordening NH2020 voor een wijzigingsplan. Het wijzigingsplan voorziet in de ontwikkeling van twee woningen tussen de percelen [locatie A] en [locatie B] in Aalsmeer. [...]

[...] 5.1. Gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 4.1a van de Wro (Kamerstukken II, 2011/12, 32 821, nr. 9, blz. 2-3, nr. 13, blz. 20 en 22) moeten de bijzondere omstandigheden als bedoeld in het eerste lid van artikel 4.1a zijn gelegen in de ruimtelijke kwaliteit van de ontwikkeling waarvoor de ontheffing is aangevraagd. In de parlementaire geschiedenis is benadrukt dat met grote terughoudendheid dient te worden omgegaan met de mogelijkheid om ontheffing te verlenen van de krachtens provinciale verordening gestelde regels. De ontheffingsmogelijkheid is bedoeld voor bijzondere, uitzonderlijke situaties die zich incidenteel voordoen, waarbij kan worden gedacht aan een innovatief project waarbij zwaarwegende maatschappelijke belangen een rol spelen. Uitgangspunt is blijkens de parlementaire geschiedenis dat in de provinciale regels zelf dient te worden geconcretiseerd in welke gevallen de regeling niet van toepassing is om zo vooraf duidelijkheid te geven over de regels die door andere bestuursorganen in acht moeten worden genomen (Kamerstukken II, 2011/12, 32 821, nr. 8, blz. 4 en nr. 9, blz. 2 en 3; vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 30 september 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2317](#), onder 10.2).

5.2. In wat door [appellant] en anderen is aangevoerd over de verhouding tussen de situatie ter plaatse en het doel van het MRA-landelijk gebied, ziet de Afdeling geen aanleiding voor het oordeel dat het college van gedeputeerde staten het standpunt had moeten innemen dat dit een omstandigheid is die had moeten worden meegewogen bij de vraag of ontheffing kon worden verleend. De Afdeling acht daarbij van belang dat het college van gedeputeerde staten op de zitting heeft toegelicht dat het doel van het MRA-landelijk gebied niet alleen is om te sturen op de openheid van het achterliggende gebied, maar ook om verstedelijking in glastuinbouwgebieden te voorkomen. Dat de noordzijde van de Hornweg buiten het MRA-landelijk gebied ligt, maakt dit niet anders. De Hornweg is als grens aangewezen omdat het gebied zuidelijk van de Hornweg voornamelijk glastuinbouw betreft. Het gebied ten noorden van de Hornweg heeft volgens het college van gedeputeerde staten een meer stedelijk profiel omdat sprake van lintbebouwing is die grenst aan een woonwijk. Daarnaast ligt dat gebied ook in het gebied van een ander bestemmingsplan dan het perceel tussen de [locatie A] - [locatie B]. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2022, 939

Tussenuitspraak MK Rechtbank Oost-Brabant, 09-11-2022, [ECLI:NL:RBOBR:2022:4906](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant.

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.5, 3.8, 3.10

NATUURBESCHERMING. SOORTENBESCHERMING. ANDERE DWINGENDE REDEN VAN GROOT OPENBAAR BELANG. ANDERE BEVREDIGENDE OPLOSSING. Ontheffing verbodsbepalingen Wnb voor vier beschermde diersoorten. De ontheffing is verleend ten behoeve van de herontwikkeling van de villatuin bij de villa Trianon, het slopen van het koetshuis, het renoveren van de villa en het realiseren van een appartementencomplex en drie grondgebonden woningen. I.c. wordt geoordeeld dat het college er niet in is geslaagd om de rechtbank ervan te overtuigen waarom de woningbouw zelfstandig als een dwingende reden van groot openbaar belang moet worden beschouwd. Zo nodig zal het college alsnog moeten onderbouwen waarom de bouw van woningen op deze locatie nodig is om de renovatie van de villa en de tuin mogelijk te maken. In verband hiermee heeft het college evenmin toereikend gemotiveerd waarom er geen andere bevredigende oplossing bestaat waarmee een gelijkwaardig resultaat kan worden bereikt zonder overtreding van de verbodsbepalingen. De rechtbank doet een tussenuitspraak om het college in de gelegenheid te stellen om deze gebreken te herstellen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2022, 940

MK Rechtbank Midden-Nederland, 04-11-2022, [ECLI:NL:RBMNE:2022:4497](#)

minister van Infrastructuur en Waterstaat, verweerder.

Waterwet 5.5, 5.8

WATERWET. I.c. is de coördinatieregeling niet van toepassing op de besluiten. Uit de Waterwet volgt dat de coördinatieregeling kan worden toegepast voor uitvoeringsbesluiten van een projectplan tot het aanleggen, verleggen of versterken van primaire waterkeringen. Het toepassen van de coördinatieregeling is in die gevallen een bevoegdheid en geen verplichting. Het projectplan in deze zaak is geen projectplan dat ziet op het aanleggen, verleggen of versterken van een (primaire) waterkering. De minister heeft toegelicht dat de besluiten wel gecoördineerd zijn voorbereid en ter inzage zijn gelegd om overzicht te geven van alle besluiten die zijn genomen in het kader van de gebiedsontwikkeling. Dit leidt echter niet tot de verplichting de coördinatieregeling in de zin van de Waterwet te volgen.

JnB 2022, 941

MK ABRS, 23-11-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3406](#)

dagelijks bestuur van het Waterschap Noorderzijlvest.

Waterwet 6.24

WATERWET. Voor het antwoord op de vraag wie als vergunninghouder en daarmee als onderhoudsplichtige moet worden aangemerkt is doorslaggevend wie als eigenaar van de damwand moet worden aangemerkt. De eigenaar van de damwand moet immers als rechtsopvolger van de vergunninghouder als bedoeld in artikel 6.24, eerste lid Waterwet worden aangemerkt. I.c. wordt vastgesteld dat het dagelijks bestuur geen eenduidig standpunt heeft ingenomen over wie het eigendom van de damwand en de groenstrook heeft. Het besluit is daarom niet deugdelijk gemotiveerd. Het dagelijks bestuur zal alsnog moeten

vaststellen wie de eigenaar is van de damwand en daarmee wie de onderhoudsplichtige vergunninghouder is. De burgerlijke rechter is de aangewezen rechter om vast te stellen wie eigenaar is van de damwand, indien partijen daarover verdeeld zijn.

Overige jurisprudentie Waterwet:

- Rechtbank Den Haag, 21-07-2022, [ECLI:NL:RBDHA:2022:11817](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2022, 942

Rechtbank Noord-Nederland, 11-11-2022, [ECLI:NL:RBNNE:2022:4172](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet Werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) 27 lid 1, 77 lid 1

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. HERZIENING EN TERUGVORDERING UITKERING. BOETE. SCHENDING INLICHTINGENPLICHT. VERKOOP VIA MARKTPLAATS. Het Uvw was gehouden over te gaan tot terugvordering. Boete niet onevenredig.

Rechtbank: Zorgvuldigheid onderzoek

5. Eiseres voert aan dat het onderzoek dat door het Uvw is gedaan niet zorgvuldig is geweest. Zij stelt daartoe dat de door haar bij het Uvw ingeleverde administratie niet is meegenomen. Verder stelt eiseres dat het Uvw meer informatie had moeten inwinnen.

5.1. De rechtbank volgt eiseres hierin niet. Daartoe is van belang dat uit het rapport van bevindingen van 20 november 2018 blijkt dat het Uvw naar aanleiding van de anonieme melding dat eiseres kleding en andere spullen zou verkopen voldoende onderzoek heeft gedaan. [...]

Inlichtingenplicht [...]

6.1. De rechtbank volgt het Uvw in het standpunt dat eiseres de inlichtingenplicht heeft geschonden. Op de zitting van 6 december 2021 heeft eiseres gezegd dat zij inkomsten heeft ontvangen uit de verkoop via Marktplaats van ‘Grote maten kleding’ en eigen inboedel en dat zij hiervan geen melding heeft gedaan bij het Uvw. Gelet op de aard en omvang van de activiteiten op Marktplaats gaat het om structurele verkoop van ‘Grote maten kleding’ en privégoederen (eigen kleding en inboedel). Zo heeft eiseres op de hoorzitting van 7 januari 2021 gezegd dat zij vanwege een verhuizing veel eigen kleding via Marktplaats heeft verkocht om met de opbrengst daarvan drugs te kopen. Anders dan eiseres stelt, is het via Marktplaats structureel verkopen van eigen kleding te zien als op geld waardeerbare werkzaamheden. Door niet uit zichzelf melding te maken van deze activiteiten en de daaruit genoten inkomsten heeft eiseres haar inlichtingenplicht op grond van artikel 27, eerste lid, van de Wet WIA geschonden. Het had haar redelijkerwijs duidelijk kunnen zijn dat het verkopen van grote maten kleding en eigen inboedel en de inkomsten daaruit van invloed konden zijn op haar recht op uitkering en de hoogte van de uitkering.

Hoogte terugvordering [...]

7.2. De rechtbank is van oordeel dat het Uvw bij de vaststelling van de hoogte van de terugvordering voldoende rekening heeft gehouden met de door eiseres gemaakte inkoop- en portokosten. [...]

Volgens eiseres heeft zij veel meer verzendkosten moeten maken dan waar het Uvw vanuit gaat, maar dat is niet te controleren. De toelichting die eiseres op de zitting heeft gegeven, leidt niet tot

een ander oordeel. Er is onvoldoende verifieerbare informatie voorhanden om een betrouwbare reconstructie te maken van de gemaakte verzendkosten door eiseres. Het Uvw was daarom niet gehouden om uit te gaan van de door eiseres gestelde verzendkosten van ruim € 8.000,-.

7.3. Gelet op wat hiervoor is overwogen was het Uvw gehouden over te gaan tot terugvordering van de te veel betaalde WIA-uitkering tot een bedrag van € 20.055,19 op grond van artikel 77, eerste lid, van de Wet WIA. De rechtbank volgt eiseres niet in haar stelling dat het Uvw de opbrengsten van het deel van de verkoop van de eigen inboedel niet van haar had mogen terugvorderen, omdat het niet zou gaan om inkomsten. Op de zitting is aan eiseres uitgelegd dat het bij de verkoop van de eigen inboedel gaat om op geld waardeerbare werkzaamheden en dat het daarbij niet uitmaakt of winst wordt gemaakt. Het Uvw heeft bij de terugvordering daarom terecht rekening gehouden met de verkoop via Marktplaats van de eigen inboedel en de daarmee verkregen inkomsten. Daarbij heeft het Uvw in voldoende mate rekening gehouden met de door eiseres gemaakte verzendkosten. De stelling van eiseres dat zij slechts € 1.753,05 heeft verdiend met de verkoop van grote maten kleding, volgt de rechtbank niet. Niet kan worden uitgegaan van de eigen berekening die eiseres heeft gemaakt, omdat dat niet te controleren is. Er zijn geen dringende redenen gebleken op grond waarvan het Uvw niet tot terugvordering had mogen overgaan.

Boete [...]

Eiseres heeft geen omstandigheden naar voren gebracht op grond waarvan zou moeten worden geoordeeld dat de opgelegde boete onevenredig is en lager zou moeten worden vastgesteld. Dat eiseres, naar zij stelt, door het Uvw niet goed is behandeld, is niet een dergelijke omstandigheid.

JnB 2022, 943

MK CRvB, 01-06-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:1319](#)

Raad van bestuur van het Uvw, appellant.

Burgerlijk Wetboek (BW) 7:670, 7:673, 7:673e

Regeling compensatie transitievergoeding

COMPENSATIE TRANSITIEVERGOEDING. De werkgever heeft in de situatie waarin een dienstverband ná 1 juli 2015 is geëindigd, maar waarbij de tweejaarstermijn van ongeschiktheid tot het verrichten van arbeid wegens ziekte is verstreken vóór 1 juli 2015, aanspraak op compensatie van de transitievergoeding die ziet op de periode tot de dag dat de termijn van twee jaar die geldt voor het opzegverbod wegens ziekte is verstreken.

Hieruit volgt dat het Uvw is uitgegaan van een onjuiste wetsuitleg van het tweede lid van artikel 7:673e van het BW. Aangevallen uitspraak bevestigd.

JnB 2022, 944

MK CRvB, 17-11-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:2433](#)

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uvw)

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) 13

Dagloonbesluit werknemersverzekeringen (Dagloonbesluit) 13, 16

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. DAGLOON. Niet kan worden gezegd dat de regeling in de artikelen 13 en 16 van het Dagloonbesluit, waarbij het loon uit alle dienstbetrekkingen in het refertejaar wordt gedeeld door 261, de terughoudende toets niet kan doorstaan. De stelling van appellant dat artikel 13, eerste lid, van het Dagloonbesluit ongunstiger uitwerkt voor personen die in het refertejaar een dienstverband voor bepaalde tijd hadden dan voor

personen die in dat refertejaar een dienstverband voor onbepaalde tijd hadden, is niet nader onderbouwd en leidt niet tot een ander oordeel.

De slotsom is dat er geen aanleiding is om artikel 13, eerste lid, van het Dagloonbesluit buiten toepassing te laten. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat deze regeling van dwingendrechtelijke aard is en geen ruimte biedt om daar in het geval van appellant van af te wijken.

Met de rechtbank wordt geoordeeld dat het bepaalde in artikel 17 van het Dagloonbesluit niet tot een andere dagloonberekening leidt in de situatie van appellant.

De stelling van appellant dat het bedrag aan niet-genoten vakantiedagen dat in 2017 door [naam B.V. 2] is uitbetaald bij de vaststelling van zijn dagloon had moeten worden betrokken, slaagt evenmin.

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2022, 945

MK CRvB, 17-11-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:2438](#)

Raad van bestuur van de SvB.

Algemene Kinderbijslagwet (AKW) 3, 6

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (Handvest)

Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind (IVRK) 2

IVBPR 24

KINDERBIJSLAG. Gelet op hetgeen de Raad over de belangen van het kind en de uitleg van het ingezetenebegrip heeft overwogen, volgt de Raad appellante niet in haar standpunt dat een adequate evenredigheidstoets in het kader van de toetsing aan het discriminatieverbod van artikel 2 van het IVRK maakt dat appellante aanspraak heeft op kinderbijslag in de periode in geding.

JnB 2022, 946

MK CRvB, 17-11-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:2439](#)

Raad van bestuur van de SvB.

Algemene Ouderdomswet (AOW) 10

Algemeen inkomensbesluit socialezekerheidswetten (AIB) 2:2, 2:7

AOW. HERZIENING EN TERUGVORDERING PARTNERTOESLAG. INKOMSTEN ECHTGENOTE.

De Raad is met de rechtbank van oordeel dat de SvB zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de echtgenote feitelijk werkzaamheden heeft verricht en dat de pensioengerechtigde en zijn echtgenoot hebben samengewerkt in de uitoefening van een bedrijf in de zin van artikel 2:7 van het AIB. Nu de hoogte van het aan de echtgenote van appellant toegerekende inkomen uit de onderneming van appellant niet op andere gronden ter discussie staat, wordt geoordeeld dat de SvB de partnertoeslag terecht heeft herzien en terecht een bedrag van € 1.791,42 heeft teruggevorderd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB 2022, 947

MK ABRS, 23-11-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3385](#)

burgemeester van Ouder-Amstel.

Gemeentewet 174 lid 3

Algemene plaatselijke verordening Ouder-Amstel 2019 (Apv) 2:41 lid 1 aanhef en onder e

APV. GEMEENTEWET. OPENBARE ORDE. BEVOEGDHEID. Sluiting bedrijfspand voor autoverhuur voor zes maanden. I.c. was de burgemeester bevoegd om over te gaan tot sluiting, omdat het geopend blijven van het gebouw ernstig gevaar oplevert voor de openbare orde.

EVENREDIGHEID. Verwijzing naar ABRS 02-02-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:285](#). De sluiting van het pand is een geschikte maatregel om de bescherming van de openbare orde te bereiken.

Verwijzing naar ABRS 20-04-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1136](#). Appellante valt een verwijt te maken en de ernst van de situatie rechtvaardigt een sluiting van zes maanden.

[...] De besluitvorming van de burgemeester

2. [...] Bij zijn besluit van [...] heeft hij [appellante] een last onder bestuursdwang opgelegd in de vorm van een sluiting van het bedrijfspand. Volgens de burgemeester werkt [appellante] willens en wetens mee aan het ondersteunen van de georganiseerde criminaliteit. [...] Hij heeft daarom de sluiting van het bedrijfspand bevolen voor een periode van zes maanden [...].

[.] a. De bevoegdheid van de burgemeester

[...] 6.5. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat de burgemeester zich gelet op de uitgebreide informatie in de bestuurlijke rapportage op het standpunt mocht stellen dat het geopend houden van het bedrijfspand een ernstig gevaar oplevert voor de openbare orde. Het gaat er daarbij om dat, zoals de burgemeester terecht heeft gesteld, [appellante] vanuit het bedrijfspand een wijze van bedrijfsvoering hanteerde, die het voor personen die bekend zijn in het criminele circuit gemakkelijker maakte om de huurauto's voor strafbare feiten te gebruiken en die deze huurauto's daar ook daadwerkelijk voor gebruikten. Daarom bestaat er een duidelijk verband tussen het bedrijfspand van waaruit de huurauto's werden verhuurd en de verstoring van de openbare orde. De burgemeester mocht bij zijn besluitvorming, anders dan [appellante] betoogt, ook de informatie betrekken over de bestuurders van de auto's die niet altijd de huurders waren en over de inzittenden met antecedenten. Deze informatie geeft inzicht in de wijze van bedrijfsvoering die [appellante] hanteerde en maakt bovendien een patroon zichtbaar van gebruik van de door haar verhuurde auto's binnen het criminele circuit. Ook de informatie over het totaal aantal politieregistraties over de 78 personen die in de huurauto's zijn aangetroffen is relevant voor dat inzicht en patroon. Daarbij hebben de rapporteurs in de bestuurlijke rapportage nog vermeld dat van deze groep van 78 personen er 26 een doelgroep verwijzing hebben in de politiesystemen. Dat betekent, aldus de rapportage, dat deze personen zijn aangemerkt als subject van een doelgroep, zoals de Top600 (veelplegers), Albanese criminelen of (al dan niet criminele) jeugdgroepen. Verder hebben 11 personen een gevarenclassificatie zoals geweldpleger, vuurwapengevaarlijk of harddruggebruiker en

is begin 2018 één persoon die voorkomt in de registraties geliquideerd, aldus de bestuurlijke rapportage.

6.6. De Afdeling komt dan ook, net als de rechtbank, tot de conclusie dat de burgemeester bevoegd was om over te gaan tot sluiting van het bedrijfspand, omdat het geopend blijven van het gebouw ernstig gevaar oplevert voor de openbare orde. [...]

[...] b. De toepassing van de bevoegdheid

[...] 7.1. In de uitspraak van 2 februari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:285](#), onder 7.10, heeft de Afdeling overwogen dat als de beroepsgronden daartoe aanleiding geven, de bestuursrechter de (uitkomst van de) belangenafweging die ten grondslag ligt aan besluiten zal toetsen aan de norm die is neergelegd in artikel 3:4, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht. De Afdeling zal met inachtneming van deze uitspraak beoordelen of de burgemeester redelijkerwijs van zijn bevoegdheid gebruik heeft kunnen maken.

7.2. Gelet op de tekst van artikel 2:41, eerste lid, aanhef en onder e, van de Apv kan de burgemeester een gebouw sluiten. De burgemeester heeft dus ruimte om een belangenafweging te maken. Het gaat daarbij om een afweging tussen enerzijds het belang van de bescherming van de openbare orde, tegenover anderzijds het belang van [appellante] om het bedrijfspand te kunnen gebruiken voor de autoverhuur. De sluiting van het pand is een geschikte maatregel om de bescherming van de openbare orde te bereiken (vgl. overweging 5.2 van de uitspraak van de Afdeling van 20 april 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1136](#)). [...]

7.3. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat de burgemeester, gezien de ernst van de situatie, mocht overgaan tot een sluiting voor een periode van zes maanden. Daarbij heeft de burgemeester zwaar mogen laten wegen dat [appellante] verschillende gesprekken heeft gehad met de politie over de risico's van de autoverhuurbranche en de wijze van bedrijfsvoering. Die gesprekken staan, zoals ook volgt uit overweging 6.4 hierboven, omschreven in de bestuurlijke rapportage. Daarbij staan ook de afspraken vermeld die met [appellante] zijn gemaakt. Eén van die afspraken is het gebruik van een pinautomaat. Daarnaast zou [appellante] er strenger op toezien dat de contractant en de bestuurder van de huurauto dezelfde persoon zouden zijn. Ter zitting van de Afdeling heeft [appellante] gesteld regelmatig contact te hebben gehad met de politie over de incidenten en gebeurtenissen met haar huurauto's. Het was haar dus bekend, of het had haar in elk geval bekend kunnen zijn, wat voor personen de huurauto's gebruikten en welke contractanten de huurauto's niet zelf bestuurden en zij had in dat kader maatregelen kunnen nemen. Bovendien blijkt uit de bestuurlijke rapportage dat auto's zijn verhuurd zonder huurovereenkomsten, dat huurovereenkomsten niet kloppend waren, dat auto's onder de huurprijs werden verhuurd of dat helemaal geen huur hoefde te worden betaald en dat [appellante] contant geld bleef accepteren. Dat zijn allemaal aspecten van de bedrijfsvoering waarover [appellante] de controle had en die zij had kunnen verbeteren. De rechtbank heeft dan ook terecht geoordeeld dat [appellante] wel degelijk een verwijt valt te maken en dat de ernst van de situatie een sluiting van het bedrijfspand van zes maanden rechtvaardigt. [...]

Zie in dit verband de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Procesbelang" (JnB 2022, 930).

[Naar inhoudsopgave](#)

Algemene Verordening Gegevensbescherming

JnB 2022, 948

Rechtbank Midden-Nederland, 03-11-2022, [ECLI:NL:RBMNE:2022:4535](#)

[college], verweerder.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 16

AVG. I.c. wordt geoordeeld dat het verzoek van eiser om wijzigingen in het dossier dat het college van hem als oud-werknemer beheert, niet kan worden aangemerkt als een verzoek in de zin van de AVG. Eisers verzoek ziet erop om alle mutaties na 3 juli 2008 in zijn personeelsdossier terug te draaien. Dat is geen rectificatie in de zin van artikel 16 van de AVG omdat die bepaling namelijk beperkt is tot rectificatie van onjuiste persoonsgegevens en tot vervolledigen van onvolledige persoonsgegevens.

Zie in dit verband ook de uitspraak van deze rechtbank op dezelfde datum inzake nr.

[ECLI:NL:RBMNE:2022:4536](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB 2022, 949

MK ABRS, 23-11-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3392](#)

college van burgemeester en wethouders van Oldambt.

Wegenverkeerswet 1994 (WvW 1994) 2

WEGENVERKEERSWET 1994. VERKEERSBESLUIT. BELANGHEBBENDE. Voor de belanghebbendheid is niet van belang of de belangen van [appellant sub 2] een relatie hebben met het doel van de verkeersbesluiten en of artikel 2 van de WvW 1994 al dan niet strekt ter bescherming van de belangen van [appellant sub 2].

BELANGEN. De wens van de gemeente om een voorziening voor voetgangers te realiseren om de door de Hoofdweg gescheiden delen van het dorp met elkaar te verbinden, valt niet onder een van de in artikel 2, eerste en tweede lid, van de WvW 1994 genoemde belangen. Het is ook ondergeschikt aan het belang van de verkeersveiligheid.

[...] 4.1. Het is vaste jurisprudentie van de Afdeling (zie bijvoorbeeld de uitspraken van 25 juli 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BX2597](#), 14 februari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:506](#), en van 1 juli 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1541](#)) dat met het stellen van het vereiste van het zijn van

belanghebbende een zekere begrenzing is beoogd voor de mogelijkheid tegen een besluit bezwaar te maken en beroep in te stellen. Het is niet de bedoeling van de wetgever geweest om tegen een verkeersbesluit beroep open te stellen voor eenieder. Bij verkeersbesluiten moet dan ook van geval tot geval worden onderzocht wiens belangen rechtstreeks bij een dergelijk besluit zijn betrokken. Zoals de Afdeling, onder meer in de hiervoor genoemde uitspraken, heeft overwogen is iemand alleen belanghebbende bij een verkeersbesluit als hij of zij een bijzonder, individueel belang heeft bij dat besluit, welk belang zich in voldoende mate onderscheidt van dat van andere weggebruikers.

4.2. Anders dan het college stelt, is voor de belanghebbendheid niet van belang of de belangen van [appellant sub 2] een relatie hebben met het doel van de verkeersbesluiten en of artikel 2 van de WvW 1994 al dan niet strekt ter bescherming van de belangen van [appellant sub 2]. [appellant sub

2] betoogt dat de verkeersbesluiten nadelige gevolgen voor zijn woonsituatie hebben. Het college dient op grond van artikel 2 van de Wvw 1994 een belangenafweging te maken, waarbij ook de belangen van [appellant sub 2] dienen te worden betrokken. Zoals de rechtbank terecht heeft vastgesteld ligt de woning van [appellant sub 2] op korte afstand van het kruispunt waarover het college de verkeersbesluiten heeft genomen. [appellant sub 2] heeft zicht op het verkeer op de Hoofdweg. Hij heeft gesteld dat het afremmen en optrekken van het verkeer tot een hogere geluidsbelasting op en in zijn woning leidt en tot overlast door trillingen. Daarmee hebben de verkeersbesluiten directe gevolgen voor hem. Gelet hierop is [appellant sub 2] belanghebbende bij de verkeersbesluiten.

4.3. Het betoog van het college faalt. [...]

[...] De voetgangersoversteekplaats

[...] 13.2. Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college niet aannemelijk gemaakt dat het advies van de politie over het ontbreken van een positief effect op de verkeersveiligheid bij de aanleg van een voetgangersoversteekplaats voor onjuist moet worden gehouden. De politie heeft daarbij de verkeersintensiteit op de Hoofdweg in aanmerking genomen. Het college heeft dit advies onvoldoende betrokken bij het nieuwe besluit op bezwaar. Er kan daarom niet worden geoordeeld dat de in artikel 2, eerste lid, aanhef en onder a of b, van de Wvw 1994 genoemde belangen met dit verkeersbesluit worden gediend. De wens van de gemeente om een voorziening voor voetgangers te realiseren om de door de Hoofdweg gescheiden delen van het dorp met elkaar te verbinden, valt niet onder een van de in artikel 2, eerste en tweede lid, van de Wvw 1994 genoemde belangen. Het is ook ondergeschikt aan het belang van de verkeersveiligheid.

13.3. Het betoog van [appellant sub 2] slaagt in zoverre. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2022, 950

MK ABRS, 23-11-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3410](#)

Minister voor Rechtsbescherming

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 4

WOB. ZOEKSLAG. DOORZENDPLICHT. Gedeeltelijke openbaarmaking documenten. De Afdeling begrijpt het standpunt van de minister zo, dat de documenten volgens hem onder het Wob-verzoek vielen, maar inmiddels niet meer onder hem berusten, omdat zij op een bepaald moment ter archivering aan het Nationaal Archief zijn overgedragen. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 14 april 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:781](#)), bepaalt artikel 4 van de Wob dat een bestuursorgaan een schriftelijk Wob-verzoek, indien dat verzoek betrekking heeft op gegevens in documenten die berusten bij een ander bestuursorgaan dan dat waarbij het verzoek is ingediend, moet doorzenden naar dat bestuursorgaan. Het had onder deze omstandigheden op de weg van de minister gelegen om het verzoek van [appellante] wat betreft deze documenten door te sturen aan de rijksarchivaris. Omdat hij dit heeft nagelaten, is het besluit van 6 april 2021 in zoverre genomen in strijd met artikel 4 van de Wob.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2022, 951

MK ABRS, 21-11-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3335](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000

ASIEL. De staatssecretaris moet opnieuw motiveren waarom hij meent dat de vreemdeling als sjiitische Hazara bij terugkeer naar Pakistan geen gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade.

1. De vreemdeling komt uit Pakistan en heeft onder meer aan zijn asielaanvraag ten grondslag gelegd dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade wegens zijn Hazara-etniciteit en omdat hij sjiit is. Het geschil in hoger beroep gaat over de vraag of hij hierdoor bij terugkeer naar Pakistan gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade.
2. In de grieven klaagt de vreemdeling terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de staatssecretaris deugdelijk heeft gemotiveerd waarom de vreemdeling als sjiitische Hazara geen reëel risico op ernstige schade loopt. De vreemdeling wijst er terecht op dat de rechtbank, in navolging van de staatssecretaris, eraan voorbij is gegaan dat hij onder meer heeft gewezen op paragraaf 1.1.1.1 uit het Thematisch ambtsbericht over de positie van ahmadi's en christenen in Pakistan van december 2020 waaruit blijkt dat sjiieten het meest hebben te lijden onder sektarisch geweld en dat dat des te meer voor sjiitische Hazara geldt, mede op basis van hun etniciteit. [...]
3. De Afdeling wijst er in dit verband op dat de staatssecretaris in zijn brief van 7 oktober 2022 heeft aangegeven dat hij zich nog beraadt op de beleidsconsequenties van het nieuwe algemeen ambtsbericht inzake Pakistan dat op 28 september 2022 is verschenen. Daarin wordt ook ingegaan op de positie van sjiitische Hazara uit Pakistan. De staatssecretaris moet, mede in het licht hiervan, opnieuw motiveren waarom hij meent dat de vreemdeling als sjiitische Hazara bij terugkeer naar Pakistan geen gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade.

JnB 2022, 952

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 15-11-2022, [ECLI:NL:RBDHA:2022:12538](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2013/32/EU 31 lid 5

ASIEL. De staatssecretaris was na de eerdere gegrondverklaring van een beroep tegen de niet-ontvankelijkverklaring van het asiolverzoek, gelet op de arresten Alheto

[\[ECLI:EU:C:2018:584\]](#) en Torubarov [\[ECLI:EU:C:2019:626\]](#), gehouden om binnen korte termijn een nieuwe beslissing te nemen op de asielaanvraag. Bij het bepalen van die termijn houdt de staatssecretaris volgens zijn eigen toelichting rekening met de in artikel 31, vijfde lid, van de Procedurerichtlijn opgenomen bovengrens van 21 maanden. Hiermee heeft de staatssecretaris, toen hij na de eerdere gegrondverklaring de beslistermijn met negen maanden verlengde, geen rekening gehouden. Daarom is die verlenging niet rechtsgeldig. Ten tijde van de ingebrekestelling was, gelet op voormelde arresten, de beslistermijn verstreken. Het beroep is daarom ontvankelijk en gegrond. De rechtbank is van oordeel dat bij

een overschrijding van de bovengrens van 21 maanden in beginsel een kortere dan de door de staatssecretaris gevraagde termijn van 16 weken dient te worden gegeven om een beslissing te nemen op de asielaanvraag. De rechtbank zal daarom tot uitgangspunt nemen dat de staatssecretaris in zo'n geval binnen 8 weken op de asielaanvraag dient te beslissen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2022, 953

HvJEU (Grote kamer), 22-11-2022, [ECLI:EU:C:2022:913](#)

X

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 4, 7, 19

Richtlijn 2008/115/EG

TERUGKEERRICHTLIJN. Ten aanzien van een derdelander die lijdt aan een ernstige ziekte mag geen terugkeerbesluit of een verwijderingsmaatregel worden vastgesteld wanneer er ernstige en gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene in het derde land waarnaar hij zou worden overgebracht zal worden blootgesteld aan een reëel risico dat de door die ziekte veroorzaakte pijn in geval van terugkeer aanzienlijk, op onomkeerbare wijze en snel zal toenemen omdat de enige doeltreffende pijnbehandeling in dat land verboden is.

Het Hof (Grote kamer) verklaart voor recht:

1) Artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG [Terugkeerrichtlijn], gelezen in samenhang met de artikelen 1 en 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat:

het zich verzet tegen de vaststelling van een terugkeerbesluit of een verwijderingsmaatregel ten aanzien van een derdelander die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft en lijdt aan een ernstige ziekte wanneer er ernstige en gegronde redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene in het derde land waarnaar hij zou worden overgebracht zal worden blootgesteld aan een reëel risico dat de door die ziekte veroorzaakte pijn in geval van terugkeer aanzienlijk, op onomkeerbare wijze en snel zal toenemen omdat de enige doeltreffende pijnbehandeling in dat land verboden is. Een lidstaat mag geen strikte termijn vaststellen waarbinnen een dergelijke toename van de pijn moet intreden opdat die toename in de weg kan staan aan dit terugkeerbesluit of die verwijderingsmaatregel.

2) Artikel 5 en artikel 9, lid 1, onder a), van richtlijn 2008/115, gelezen in samenhang met de artikelen 1 en 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest van de grondrechten, moeten aldus worden uitgelegd dat:

zij zich ertegen verzetten dat de bevoegde nationale autoriteit de gevolgen van de verwijderingsmaatregel zelf voor de gezondheidstoestand van een derdelander alleen in aanmerking neemt om te onderzoeken of de derdelander in staat is om te reizen.

3) Richtlijn 2008/115, gelezen in samenhang met artikel 7, alsmede de artikelen 1 en 4, van het Handvest van de grondrechten, moet aldus worden uitgelegd dat:

– zij niet vereist dat een lidstaat een verblijfsvergunning toekent aan een illegaal op zijn grondgebied verblijvende derdelander wanneer tegen die derdelander geen terugkeer- of verwijderingsmaatregel kan worden uitgevaardigd omdat er zwaarwegende en gegronde redenen

zijn om aan te nemen dat hij in het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico dat de door zijn ernstige ziekte veroorzaakte pijn snel, aanzienlijk en op onomkeerbare wijze toeneemt;

- de gezondheidstoestand van deze derdelander en de zorg die hij wegens die ziekte op dat grondgebied ontvangt, door de bevoegde nationale autoriteit samen met alle andere relevante gegevens in aanmerking moeten worden genomen bij de beoordeling of het recht van de betrokkene op eerbiediging van zijn privéleven eraan in de weg staat dat jegens hem een terugkeerbesluit of verwijderingsmaatregel wordt uitgevaardigd;
- de vaststelling van een dergelijk besluit of een dergelijke maatregel geen inbreuk maakt op dat recht op de enkele grond dat de betrokkene, in geval van terugkeer naar het land van bestemming, wordt blootgesteld aan het risico dat zijn gezondheidstoestand verslechtert, wanneer een dergelijk risico niet de door artikel 4 van het Handvest vereiste minimale ernst heeft.

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB 2022, 954

MK ABRS, 18-11-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3338](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2004/38/EG 15 lid 1

VERBLIJFSRICHTLIJN. Besluit tot verwijdering. In het geval dat de staatssecretaris het besluit op bezwaar ongegrond heeft verklaard, is het in artikel 15, eerste lid, van de Verblijfsrichtlijn bedoelde besluit tot verwijdering het besluit in primo waarbij de staatssecretaris heeft vastgesteld dat een vreemdeling geen rechtmatig verblijf op grond van het Unierecht heeft gehad of meer heeft.

De rechtsvraag in deze zaak

3. Deze uitspraak gaat over de vraag welk besluit geldt als het besluit tot verwijdering als bedoeld in artikel 15 van de Verblijfsrichtlijn. Is dat het besluit in primo, waarin de staatssecretaris heeft vastgesteld dat de vreemdeling op grond van het Unierecht geen rechtmatig verblijf meer heeft of heeft gehad en daaraan een plicht tot vertrek binnen een bepaalde termijn onder dreiging van een verwijdering koppelt? Of is dat het besluit waarin de staatssecretaris heeft beslist op het door de vreemdeling gemaakte bezwaar tegen dit besluit in primo?

Beantwoording van de rechtsvraag

9. Zoals onder 4.1 vermeld, heeft de staatssecretaris bij besluit van 19 juli 2018 vastgesteld dat de vreemdeling geen rechtmatig verblijf op grond van het Unierecht heeft en bepaald dat de vreemdeling Nederland binnen 28 dagen moet verlaten, bij gebreke waarvan hij kan worden uitgezet. Anders dan de vreemdeling in de schriftelijke uiteenzetting heeft betoogd, volgt uit de Verblijfsrichtlijn dat een besluit tot verwijdering niet alleen in de in artikel 27 en artikel 28 omschreven gevallen kan worden genomen. Uit artikel 15 van deze richtlijn volgt immers dat een besluit tot verwijdering ook om andere redenen dan openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid kan worden genomen. Zie de uitspraak van de Afdeling van 6 juni 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1850](#), onder 5.2. In deze uitspraak heeft de Afdeling onder 5.3 en onder 5.4 ook geoordeeld wanneer het in artikel 15 bedoelde besluit tot verwijdering kan worden genomen. Dat kan nadat (1) is vastgesteld dat niet aan de voorwaarden van artikel 7, artikel 12, artikel 13 of artikel 14 is voldaan en als (2) het besluit de volgende drie kenmerken heeft: (i) het opleggen van een plicht tot vertrek (ii) binnen een termijn (iii) onder dreiging van een verwijdering na afloop van die termijn.

Het besluit van 19 juli 2018 - het besluit in primo- voldoet aan deze twee voorwaarden, waarbij voorwaarde (2) het aan dit besluit van rechtswege verbonden gevolg is. Daarom is dit besluit het in artikel 15, eerste lid, van de Verblijfsrichtlijn bedoelde besluit tot verwijdering.

In het besluit van 19 juli 2018 heeft de staatssecretaris ook te kennen gegeven dat, als de vreemdeling bezwaar maakt tegen dit besluit, hij dit bezwaar in Nederland mag afwachten. De vreemdeling heeft op 3 augustus 2018 bezwaar gemaakt, zodat met ingang van die dag de werking van het besluit van 19 juli 2018 en de daaraan van rechtswege verbonden gevolgen zijn opgeschort. Dat betekent dat de rechtsgevolgen van dat besluit niet intreden: zolang de staatssecretaris niet op het gemaakte bezwaar heeft beslist, heeft de vreemdeling rechtmatig verblijf en hoeft hij niet te voldoen aan de op hem rustende vertrekplicht (vergelijk onder meer artikel 27, derde lid, van de Vw 2000 en de uitspraak van de Afdeling van 19 december 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:4358](#), onder 1.1 en onder 8).

Anders dan de vreemdeling in de schriftelijke uiteenzetting heeft betoogd, volgt uit het besluit op bezwaar van 15 januari 2019 dat de staatssecretaris heeft vastgesteld dat geen nieuwe rechten op grond van de Verblijfsrichtlijn zijn ontstaan. Met de uitspraak van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem van 28 mei 2019 staat dat besluit op bezwaar in rechte vast.

Het besluit op bezwaar van 15 januari 2019 roept geen nieuwe rechtsgevolgen in het leven, omdat de staatssecretaris het bezwaar ongegrond heeft verklaard. Daarom herleven bij het bekendmaken van dat besluit op bezwaar de in bezwaar geschorste rechtsgevolgen van het besluit van 19 juli 2018. Dat de staatssecretaris in het besluit op bezwaar die rechtsgevolgen opnieuw uiteengezet heeft, moet als een herhaling worden beschouwd.

9.1. Uit het voorgaande volgt dat pas na het bekendmaken van het besluit op bezwaar kan worden beoordeeld of de vreemdeling heeft voldaan aan het over hem genomen besluit tot verwijdering van 19 juli 2018.

Naar mag worden aangenomen heeft de staatssecretaris het besluit van 15 januari 2019 op dezelfde dag aan de gemachtigde van de vreemdeling verzonden. Gelet op wat onder 9 is overwogen, betekent dit dat de vreemdeling Nederland binnen vier weken na 15 januari 2019 op eigen gelegenheid had moeten verlaten.

Omdat de vreemdeling van 20 november 2018 tot en met 16 juli 2019 in voorlopige hechtenis heeft gezeten, staat vast dat de vreemdeling Nederland niet binnen vier weken na 15 januari 2019 op eigen gelegenheid heeft verlaten. Gelet hierop en op wat het Hof in het arrest F.S. heeft overwogen, moet worden geconcludeerd dat de vreemdeling zijn verblijf in Nederland niet daadwerkelijk en effectief heeft beëindigd en dus niet volledig heeft voldaan aan het verwijderingsbesluit van 19 juli 2018. Dat besluit is dus niet uitgewerkt. Dat betekent dat de staatssecretaris de vreemdeling bij besluit van 2 augustus 2019 in bewaring kon stellen, voor zover daarvoor gronden aanwezig waren. Het antwoord op de rechtsvraag

10. In het geval dat de staatssecretaris het besluit op bezwaar ongegrond heeft verklaard, is het in artikel 15, eerste lid, van de Verblijfsrichtlijn bedoelde besluit tot verwijdering het besluit in primo waarbij de staatssecretaris heeft vastgesteld dat een vreemdeling geen rechtmatig verblijf op grond van het Unierecht heeft gehad of meer heeft.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2022, 955

MK ABRS, 18-11-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3334](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000

VREEMDELINGENBEWARING. Leeftijdsschouw. De staatssecretaris betoogt terecht dat paragraaf A2/3 van de Vc 2000 van toepassing is op de voorliggende situatie, waarin de vreemdeling vóór inbewaringstelling heeft gesteld minderjarig te zijn maar dat niet met bewijsmiddelen kan onderbouwen en de staatssecretaris voornemens is om hem in bewaring te stellen.

1.1. Deze uitspraak gaat over de vraag op grond van welk beleid de staatssecretaris een leeftijdsschouw uitvoert als een alleenstaande vreemdeling stelt minderjarig te zijn maar dat niet met bewijsmiddelen kan onderbouwen en de staatssecretaris voornemens is om hem in bewaring te stellen. [...]

4. De staatssecretaris betoogt in zijn enige grief terecht dat de rechtbank ten onrechte paragraaf C1/2.1 van de Vc 2000 van toepassing heeft geacht op de procedure tot het opleggen van de maatregel van bewaring. Hoofdstuk C1 van de Vc 2000 heeft als opschrift 'Asiel algemeen'. Paragraaf C1/2.1 ziet op de leeftijdsschouw in de asielpcedure. De paragraaf is niet van overeenkomstige toepassing verklaard op de bewaringsprocedure, zoals de staatssecretaris terecht betoogt. [...] Dat de vreemdeling in Portugal een asielaanvraag heeft ingediend en met het oog op overdracht naar dat land in bewaring is gesteld, maakt dat niet anders.

4.1. De staatssecretaris betoogt terecht dat paragraaf A2/3 van de Vc 2000 van toepassing is op de voorliggende situatie, waarin de vreemdeling vóór inbewaringstelling heeft gesteld minderjarig te zijn. Hoofdstuk A2 van de Vc 2000 heeft als opschrift 'Toezicht' en bevat onder andere paragrafen over de staandehouding, ophouding, rechtsbijstand en het verhoor. De beleidsregels in dit hoofdstuk normeren de procedure die de staatssecretaris doorloopt voordat hij een maatregel van bewaring oplegt. Zo ook paragraaf A2/3, dat als deelopschrift heeft 'Onderzoek identiteit en verblijfsstatus'. De staatssecretaris verricht dit onderzoek vóór het opleggen van een maatregel van bewaring, als er onduidelijkheid bestaat over de identiteit en verblijfsstatus van de vreemdeling. Onderdeel van dat onderzoek is ook de leeftijdsschouw. De staatssecretaris verricht die als een vreemdeling stelt minderjarig te zijn maar dat niet met bewijsmiddelen kan onderbouwen.

4.2. Niet in geschil is dat de verrichte leeftijdsschouw voldoet aan de vereisten uit paragraaf A2/3 van de Vc 2000. De twee ambtenaren die de vreemdeling hebben geschouwd, zijn onafhankelijk van elkaar tot de conclusie gekomen dat de vreemdeling evident meerderjarig is. De staatssecretaris hoefde daarom niet te onderzoeken of voldaan was aan de vereisten voor inbewaringstelling van een minderjarige uit paragraaf A5/2.4 van de Vc 2000. De rechtbank heeft dat ten onrechte wel van hem verlangd. De grief slaagt.

[Naar inhoudsopgave](#)